

Bemærkninger om adskillige saadanne Argumenter, fremkom dog netop de samme Argumenter alligevel fra det ærede Medlem.

Det ærede Medlem mente at have forstaaet mig saaledes, at naar der, en rimelig Tid før der opstod Ildebrand i en Ejendom, var kørt et Lokomotiv forbi, saa var det givet, at vedkommende Jernbaneselskab skulde betale Erstatning, selv om det ikke var oplyst eller maaske endogsaa var lidet rimeligt, at Skaden kunde være forvoldt ved Gnister fra Lokomotivet. Men jeg gjorde netop i mine første Bemærkninger opmærksom paa, at efter den gældende Ret kræves det, at det skal bevises, at Skaden er forvoldt ved Gnister fra Lokomotivet. I den Henseende gælder der ikke noget særligt, saaledes som den højtærede Minister ogsaa senere indrømmede.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem mente dernæst, at jeg skulde have fremsat den Opfattelse, at Lodsejerne kunde faa baade i Pose og Sæk, idet de først kunde faa Erstatning for Ulemper og derefter en Gang til faa Godtgørelse for det samme, nemlig Erstatning for den Brandskade, der var forvoldt ved Gnister fra Lokomotiver. Ogsaa om dette Punkt gjorde jeg et Par Bemærkninger først i mit sidste Foredrag. Jeg gjorde opmærksom paa, at hvis en Lodsejer, den Gang Jernbanen blev anlagt, har faaet Erstatning for en vis Ulempe, skal han naturligvis ikke senere have yderligere Erstatning for denne Ulempe, men derimod vel for andre Ulemper, som han ikke har faaet Erstatning for. Jeg nævnede som Eksempel det Tilfælde, at en Mand ved Jernbanens Anlæg maatte have faaet Erstatning for det Beløb, der vilde medgaa til at ombytte Straataget paa hans Hus med ildfast Tag. Hvis han undlader at lægge det ildfaste Tag paa, saa er det klart, at han selv maa bære den Risiko, som deraf flyder. Hvis hans Hus brænder af paa Grund af, at det har Straatag, maa han selv betale Skaden. Der har han nemlig faaet Erstatning for en vis Ulempe. Han har faaet Betaling for at afværge Ulempen, og har han undladt det, maa han selv betale. Men har han taget Straataget af og lagt ildfast Tag paa i Stedet, saa har han opfyldt, hvad han skulde, for den Betaling, han har faaet. Den Risiko, som da bliver tilbage, har han ingen Betaling faaet for, den kan det ikke forlanges, at han skal bære.

Saa gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om Lokomobiler ved Tærskværker. Jeg skal gøre opmærksom paa, at for saa vidt der er Spørgsmaal om den

Mand, som selv bruger Lokomobilet, er det en ganske frivillig Sag, at han bruger det; det er noget ganske andet end den Risiko, der paaføres Lodsejeren, ved at Jernbanen kører forbi hans Hus. Og for saa vidt der er Spørgsmaal om Forholdet til andre Lodsejere end den, der netop bruger Lokomobilet, saa er der jo givet meget betydelige Sikkerhedsforholdsregler i Reglementerne angaaende Dampkedler af 1904 og 1911. Det er saaledes, at Naboerne kan forbyde, at der bruges Lokomobiler indenfor 50 Alen fra deres med Straa, Rør, Spaan eller lignende let antændeligt Materiale belagte Bygninger, og naar nu altsaa et saadant Lokomobil bruges, naar det ikke ligefrem er forbudt, saa er det dog en Pligt for den, der benytter Lokomobilet, at sørge for, at der i umiddelbar Nærhed findes et større Kar med Vand og Brandspande samt Brandstiger, og i Stormvejr maa Lokomobilet overhovedet kun benyttes i Læsiden af saadanne Bygninger. Nu er det ganske klart, at det ærede Medlem naturligvis ikke vil stille Jernbanerne under de samme Vilkaar. Det kan ikke være hans Mening, at hver Gang Jernbanen kører forbi, skal der staa opstillet en Kordon af Mænd med Brandspande, Kar med Vand, Brandstiger o. s. v., og endnu mindre kan det være hans Mening, at Jernbanerne skulde ophøre at køre i Stormvejr. Altsaa netop det, det ærede Medlem nævnede om Lokomobiler, viser, hvorledes Sagen staar med Hensyn til Jernbanedrift, at man i Jernbanedriften ikke kan træffe saadanne Sikkerhedsforholdsregler; som man kan, naar der er Spørgsmaal om mere faststaaende Ildsteder, og det er netop under Hensyn dertil, at det er rimeligt og naturligt, at Jernbanedriften bør bære Ansvaret. Hvis det ærede Medlem derimod kunde overbevise mig om, at Lokomobiler til Tærskværker var lige saa farlige som Jernbanelokomotiver, saa vilde Følgen deraf ingenlunde være, at jeg vilde sige: Saa maa Jernbaneselskaberne være fri for at betale Erstatning, men saa vilde jeg sige: Saa maa vi have strengere Regler for Folk, der ejer Lokomobiler til Tærskværker, saa maa de bære Erstatningen paa samme Maade som de, der driver Jernbaner.

Den højtærede Minister omtalte, hvis jeg forstod ham ret, at Jernbanedriften dog ikke skulde være saa farlig, som jeg havde ment. Det er jo et teknisk Spørgsmaal, her foreligger, saa det er vanskeligt for mig at gaa i Detailler, men jeg skal henviser til, hvad jeg før udførligt har udviklet om de Erfaringer, man har fra Ud-